L. 1068.

Alegat XX.

Sprawozdanie

Wysoki Sejmie!

Dr. Franciszek Neuhauser ces. radca i lekarz ordynujący oddziału chorób kiłowych i skórnych w szpitalu powszechnym lwowskim, wniósł pod dniem 14. stycznia 1872. do Wydziału krajowego prośbę o uwolnienie go od obowiązku prymaryusza, z powodu nadwątlonego zdrowia i o przeniesienie go w stan spoczynku, z udzieleniem emerytury w całej wysokości pobieranej płacy, którą to prośbę dyrekcya szpitalu przychylnie poparła. Przy szpitalu lwowskim, pełnił Dr. Neuhauser, w charakterze lekarza ordynującego na oddziale chorób kiłowych i naskórnych, służbę przez lat 34, miesięcy 6 i dni 7; poprzednio zaś, strawił Dr. Neuhauser w służbie publicznej w zawodzie sanitarnym lat 4, miesięcy 8, dni 26 tak, że cały czas jego służby publicznej lat 39, miesięcy 3 i dni 3 obejmuje, z przerwą 1. roku, 4. miesięcy, 11. dni, między jedną służbą a drugą.

Wedle ustaw dla wymiaru emerytury obowiązujących, które dopiero po 40. latach strawionych bez przerwy w służbie publicznej, przyznają emeryturę w wysokości całej w czynnej służbie pobieranej płacy, powinno się Drowi Neuhauserowi liczyć li tylko lat 34, miesięcy 6 i dni 7 służby, i Dr Neuhauser miałby prawo do emerytury tylko w wysokości $^6/_8$ pobieranej przezeń płacy.

Wydział krajowy mniema jednakże, iż prośba Dr. Franciszka Neuhausera zasługuje na uwzględnienie, a to z powodów: Dr· Franciszek Neuhauser rozpoczął swoję służbę publiczną na dniu 17. maja 1831. w charakterze sekundaryusza przy powszechnym szpitalu w Wiedniu. Wkrótce wysłany został do Galicyi z powodu grasującego pomoru cholerycznego, gdzie od 15. lipca do 17. września 1831. pierwotnie jako zastępca lekarza powiatowego w Gródku, a następnie jako lekarz kontumacyjny w Bełzcu, troskliwą pomoc cierpiącej ludności udzielał, za co szczególne uznanie ówczesnego ces. król. Gubernium krajowego uzyskał, które poświadcza, iż bezinteresownie i z szczególnem poświęceniem, oddawał się ratunkowi dotkniętych zarazą. Powróciwszy do Wiednia, pełnił dalej służbę sekundaryusza przy tamecznym szpitalu powszechnym, a od dnia 10. stycznia 1832. i asystenta kliniki medycznej, na której to posadzie aż do października 1835. pozostawał, i z niej jedynie dla objęcia zastępczo katedry kliniki medycznej dla chyrurgów na wszechnicy wiedeńskiej ustąpił.

Zastępstwo profesora kliniki, trwało przez kurs zimowy szkolny r. 1835./1836. do 21. lutego 1836., od którego czasu Dr. Franciszek Neuhauser począł się starać o posadę prymaryusza przy szpitalu lwowskim i przeniósł się do Galicyi, przeto nastąpiła przerwa w jego służbie publicznej, aż do otrzymania tej posady, a właściwie do złożenia na dniu 10. lipca 1837. przysięgi służbowej.

W czasie swej przeszło 34-letniej służby w charakterze lekarza ordynującego w szpitalu lwowskim, Dr. Neuhauser, prócz tego urzędu po trzykroć z polecenia ówczesnego ces. król. Rządu krajowego, pełnił zastępczo obowiązki dyrektora szpitalu bez osobnej za tę ważną czynność remuneracyi, nie zaniedbując przytem obowiązków prymaryusza, — a jakkolwiek inne zasługi Dra Neuhausera we względzie sanitarnym w kraju tutejszym położone, jakoteż jego prace w zawodzie profesorskim na oddziale chirurgicznym, jego kilkakrotne zastępywanie lekarzy wojskowych, nie mogłyby być liczone do zasług dla szpitalu powszechnego lwowskiego: jednakowoż gdy i ta działalność była pożyteczną dla naszego kraju, słusznie i obecnie jako zasługa Dra Neuhausera policzona mu być powinna.

Nie dziw, że tak wytężona w zawodzie lekarskim działalność nadwątliła zdrowie Dra Neuhausera, gdyż służba lekarska w ogóle, a w szpitalu w szczególności prędzej styrają siły gorliwego pracownika, jak wszelka inna służba publiczna, a jeżeli się zważy, że z powodu właśnie tej służby szpitalnej, Dr. Neuhauser już zaraz w początkach onej, bo w r 1839. zapadł był na zdrowiu, zachorowawszy na szkorbut, w skutek zarażenia się w szpitalu, jak to dyrekcya szpitalna poświadcza, to sama służba przeszło 34.-letnia w szpitalu lwowskim już go godnym czyni emerytury w całkowitej wysokości pobieranej płacy.

Za tak skuteczną działalność Dra Neuhausera, raczył go Najjaśniejszy Pan obdarzyć tyłułem radcy cesarskiego, co jednak materyalnej korzyści nie daje; — szpital więc w którego usługach Dr. Neuhauser swe siły styrał, nie mając zaszczytów do rozdawania, winien wynagradzając pożyteczne przeszło 34.-letnie usługi w zawodzie najpożyteczniejszym krajowi oddane, udzielić Drowi Neuhauserowi materyalne wynagrodzenie. Z tego powodu Wydział krajowy przychylił się do prośby Dra Neuhausera, pod warunkiem iż Sejm krajowy zarządzenie to zatwierdzi, i dla tego Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy: przyzwolić na udzielenie Drowi Franciszkowi Neuhauserowi emerytury w wysokości całkowitej w służbie czynnej pobieranej płacy rocznej 1.200 zł. od dnia 15. stycznia 1872. r.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem księstwem Krakowskiem.

We Lwowie dnia 10. września 1872. r.

Leon Książe Sapieha
Marszałek krajowy.

Cezar Haller w. r.
Sprawozdawca.
Członek Wydziału krajowego.

Ustawa z dnia . . . . .

o krajowym funduszu szkolnym.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

od dnia przejścia funduszów szkolnych, a minnowicie:

a) funduszu normalnego galicyjskiego, wraz z kapitałami, wydzielonemi z niego w skutek rozporządzeń Ministra wyznań i oświaty z r. 1861 i 1862. na osobny fundusz szkolny żydowski, i

b) funduszu normalnego krakowskiego

w zarząd Reprezentacyi krajowej a względnie Wydziału krajowego, mają te fundusze tworzyć całość jednolitą pod nazwą: „Krajowy fundusz szkolny“ i będą bez względu na wyznanie i z pominięciem wydatków na nadzory szkolne i seminarya nauczycielskie, używane na rzecz publicznych szkół ludowych.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi wyznań i oświecenia.